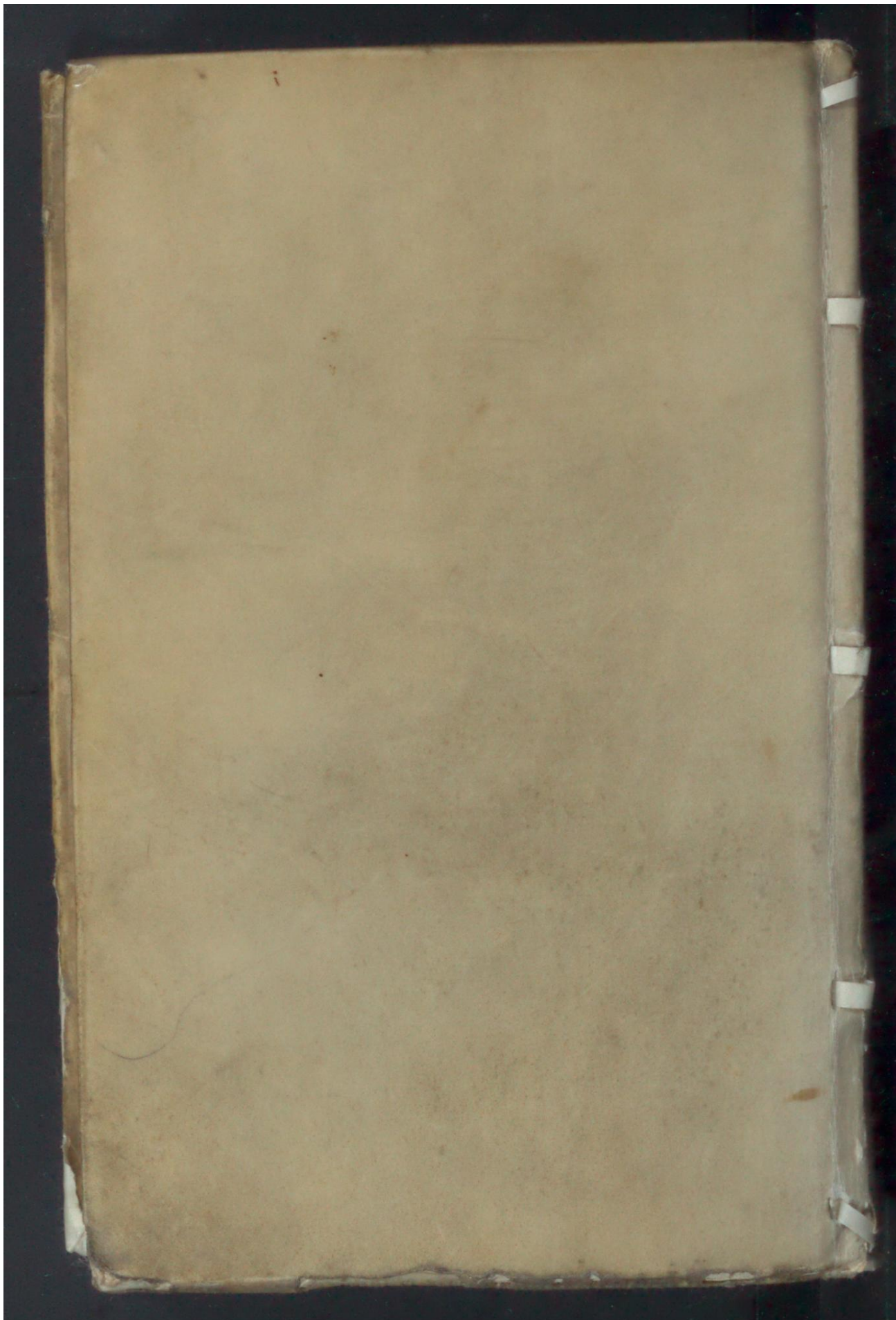

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
4 C7 [1]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
4 C 7 [1]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
4 C 7 [1]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
4 C 7 [1]

587/3
J E R E M I A ' S
KLAAG-LIEDEREN,

Op Dicht- en Sang-mate soo gerijmt, dat de
eigene Prophetische Text-woorden daar in ge-
houden zijn, en, met andere soorte van Lette-
ren, ordentlik daar uyt gelesen en onder-
scheiden kunnen worden:

By gelegentheit deser droebige en beklaglijke tijden
aldus gestelt en uitgezeidt

D O O R

W I L H E L M S L U I T E R,

Herder van Jesus Gemeinte te *Eibergen*.

J O B Cap. XXX. vers 31.

*Hierom is mijn harpe tot eene rouwklage geworden: ende mijn orgel
tot eene stemme der weenenden.*

T' A M S T E R D A M,

By JOHANNES BOECKHOLT, Boeckverkooper in de
Gaaper-steeg, by de Beurs. 1687.

JAN M I A S
LAAG-HEEREN

WILHELMUS SPUIER
Heren van de Guevinsche Kerk
I O J. C M XXV vers 21

WILHELMUS SPUIER

Heren van de Guevinsche Kerk
I O J. C M XXV vers 21

TAMSTERDAE
WILHELMUS SPUIER
Gasper Hoog, v. d. B.

T
Hoog
JUS T
Vrouw
Harin
Hoog-Edel
Me-
D
of veel-
angedre
allingfel
met wat
liching
ragt ha
ruk get
Dorp V
liken.
hadde, e
mont va
Predica
alling,
soeke
het my
dan doo
om foo
maalij
my te n
Ik w
verwel
(ag)

TOE-EIGENING

Aan de

Hoog-Edel en Wel-geborene Vrouwe, Me-vrouwe

JUSTINA van NASSAU,

Vrouw van Schagen en Schagerkogge, Barfinghorn,
Haringhuizen, Kolhorn, Burchorn, Heyloo,
Kolster en Oesdom, &c.

*Hoog-Edel en Wel-geborene Vrouwe,
Me-vrouwe,*

D At ik de vrymoedigheid neme om dese *Klaag-lie-*
ren Uw Hoog-Ed. op te dragen en toe te eigenen,
daar toe ben ik niet door mijn eigen voorgaande
overleg, maar door een onvermoedelijke toeval,
of veel-eer door Godts wonderc en bysondere bestiering
aangedreven. Als ik dieselve, om my, in mijn beklaglijke
ballingschap en afzijn van mijn lieve Gemeinte, evenwel
met wat goets besig te houden, en mijn kostelijken tijt tot
stichtinge van velen te besteden, nu even op 't papier ge-
bragt hadde, in beraadt en bedenken of ikse haast door den
druk gemeen sou maken, wierd ik juist van *Alkmaar* na het
Dorp *Valkoog*, by uw *Schagen* gelegen, gefonden om te pre-
diken. Uw Hoog-Ed. die my noit met oogen gesien en
hadde, en my alsoo weynig kende als ik haar selve, uit den
mont van mijn waarde Medebroeder, *D. Cornelius van Aken*,
Predicant te Harderwijk, (die even doemaals, mede als
balling, sijn oude Gemeinte te Schagen eens weer quam
beseeken) verstaande, dat ik, soo na-by, te Valkoog was,
liet my vaardiglik door hem selven, die my ook niet anders
dan door mijn eenvoudige Rijm-werkjes kende, en daar-
om soo hertelik beminde, met seer groote beleeftheit ter
maaltijt noodigen, als beide even begerig om kennis met
my te maken.

Ik was niet so haast van Uw Hoog-Ed. op 't vriendelikst
verwellekomt, of hoorde dadelik van haar een seer gepaste
Klaagreden over den droevigen staat van het Lant, en inson-
derheit

derheit van Godts Kerke, een Klaag-reden . uit haar nederige herte en mont vloeiende, als de tranen uit haar oogen, welke door geloof en vertrouwen na den hemel waren opgeheven, met sulck een beweging, in woorden en gebeerden uitgedrukt, dat ik daar door als verrukt en opgetogen was.

Als wy, nevens mijn Heer en Mevrouw en andere waarde gasten, op de groote zale aansaten quam'er juist een van sijn Hoog-Ed. Dienaars, als een van Jobs boden, met droeviger brieven en tijdingen van Sions groote breuke; waar door Uw Hoog-Ed. de moedt so vol wierd, dat sy, van tafel opstaande, ter zijden in haar kamer vertrok, en aldaar door haar waarde kindren, juist de Klaagliederen Jeremie in welke onse tegenwoordige droevige toestand levendig beschreven wort, uit den Bibel soo beweeglijk liet voorlezen, dat ik doe ten eersten by my selve dacht; Wien sonder *Jeremias Klaag-Lieder*en beter toegeëigent konnen worden dan haar Hoog-Ed. die der soo veel werks af maakt, en om den gemeenen schade, als eertijts Pinchas huisvrouw, of als een tweede Esther, op 't allermeest bekommert is! Ja my docht, dat Godt, die dikwils meer met ons voor heeft dan wy selve weten, my daarom op 't Huis te Schagen, dat ik te voren noit hadde hooren noemen, geschikt hadde.

Ik laat noch staan so veel liefde gunst en vriendelijk onthaal, my in die korte tijt, buiten alle mijn gedachten of verwachten, van Uw Hoog-Ed. bewesen, door welke alleen ik my andersins genoeg verplicht sou achten, om haar aldus metten eersten mijn dankbaar toegenegen gemoet, en hoogachtingh van hare exemplare godtvruchtigheit te openbaren.

Uw Hoog-Ed. gelieve nu niet te sien op de kleinheit of geringheit van dit Boekje, maar op de grootheit en 't gewichte van de heerlijke en nu soo begcerlijke en tijdige stoffe daar in begrepen, als met de welke ik Uw Hoog-Ed. selve so op en ingenomen gesien en gehoort hebbe. Is mer belust om, in dese beklaglijke tijden, de *Klaag-Lieder*en *Jeremie* dikwils te lesen, men kan se in dit klein formaatje overal gemakkelijk mede dragen, dewijl ik se soo gestelt hebbe, dat de eigen text-woorden daar in gehouden zijn

he

met bygevoegde niet alleen dienende om den Rijm en Dicht-mate te vinden, maar ook tot verklaringe en uitspreidinge van den fin des Propheten.

Dewijlſe ook eertijts, in beklaglijke tijden, van Godts volk als *Liederen* gefongen zijn, 't welk de naam van *Klaag-Liederen* mede brengt, en van Iſaïa uit 2 *Chron.* 35. 25. aangewezen wort, hebb' ik over ieder Hooft-deel een byſondere Sangwijſe met noten geſtelt, hoewel 't ook alles op een en die ſelve wijſe kan gefongen worden. Door ſulken middel ſal men 't geheele Boekje der Klaagliederen te eer van buiten leeren en onthouden, om die Goddelijke ſtoffe, geduerende deſe beklaglijke tijden, immer in 't hert en in den mont te hebben. Dit was de reden, dat God ſelve ſijn waerſchouwinge en overtuiginge aan ſijn volk, door Moſes, in een Liedt beſchreven wou hebben, op dat ſy 't ſelve, door het dik wils herſingen, van woort tot woort mochten leren, en nimmer weer vergeten. *Deut.* 31: 19. 22.

En ſe erli, ſoo het lange een loſlijk gebruik onder ons geweest is, *Dauids Pſalmen* in Neerlandſch rijm te ſingen, dunkt my, dat het al ſoo nut en noodig ſou zijn, met *Jeremias Klaag-Liederen*, als van geen minder autoriteit en kracht, ook het ſelve te doen, byſonderlik in deſe klaagtijden, op welke ſy alſoo ſeer, ja meer, als eenige *Dauids Pſalmen* gepaſt zijn. Doch, die tot het ſingen der ſelve geen luſt noch bequaamheit heeft, kanſe na de gemeenſaamſte Dichtmate, of in proſe, ſonder rijm, hier uit leſen, na ſijn welgevallen.

Immers ik weet, dat Uw Hoog-Ed. die ſoo wel door haar Godvruchtigheid, als door haar hooge ſtaat, aanſienlijk is, en byſonderlijk *Jeremias Klaagliederen* ſoo merklik bemint, de vrucht van dit Boekje tot velen ſal doen komen, op dat ik my alſoo moge verblijden, en Godt danken, die my door ſijn genade verweerdigt iet voort te kunnen brengen, waar door ſijn bedrukte Erſdeel in deſe treurdagen het herte ſomwijlen voor hem uitſorten, of uitten treuren ſingen of leſen kan.

Neem het dan aan, Me-vrouw, met ſulken oogmerk en genegenheit, als met welk het Uw Hoog-Ed. wort opgedragen en toegeëigent van

't Amſterdam den
29 Julij, 1772.

Uw Hoog-Ed.
Onderdanig en ootmoedig Dienaar,
W. SLUITER.

A 3

Tox

Tot den
LESER en AUTEUR
deser
KLAAG-LIEDEREN.

En reden op sijn pas, na Salomons verhalen,
Is als goud' Appelen in welgebeelde schalen
Van silver, tafels-pronk voor een weetgierigh gast,
Wiens hart naar waarheids leer en wjse woorden vast,
Kom, hongerige ziel, tot Sluiters Rijmbancketten,
Die hy ter rechter tijt gaat op deez' tafel setten.
Nu hoort men over al een klaachgelijcke stem,
Nu rijmt hy 't ongeval van 't oud' Ierusalem.
Hy mijdt de pronk en praal van opgesmukte woorden,
En and're stoff' en taal die hier toe niet en hoorden:
Sijn Rjym behoudt de proef' die Ieremias schreef,
Mits hem de Heil'ge Geest tot 't een en 't ander dreef.
O keurelijks man, hoe smaak'lijk zijn uw' Dichten!
Die in eenvoudigheyt op 't aldermeeste stichten:
Wat dat ik lees of singh in Willem Sluiters Rjym,
'k Vind' Goddelijke stof en konstigh zielen-lijm,
Waar door de geest onfonkt en 't hart aan Godt gehecht wort
In spoet of tegenspoet, in alles wat geseght wort.
Leeflang, mijn waarde Vrient, singh altoos op dees' toon,
Soo krijgt gy loff op d'aard; hier na noch beter loon.

ARNOLDUS BORNIVS,

Herder van Chiifli Gemeinte te Alkmaar.

Aan

Aan den
A U T H E U R.

WAs 't immermeer de tijt van klagen,
Mijn waarde *Sluiter*, 't is nu tijt,
Nu Gods rechtvaardig welbehagen
Het Vaderlant in stukken splijt.
Met reden wekt gy dan de *Klachten*
Van *Jeremias* weder op,
En steltse door uw Rijmgedachten,
Gelijke waardig zijn, in top.
Gy geeftz' in 't licht, op datse lichten
En stichten souden, dat's uw wit
In all' uw' andere gedichten
Geweeft, en 't is het ook in dit.
O soete Dichter, die noch singen
Kunt in een droeve ballingschap,
God geef sijn zegen op uw dingen,
En u den ouden eeren-trap.
Hy gunn' u in het huis des Heeren
Weer onverhindert hier of daar
Gelijk een Herder te verkeerem
In 't midden der Hervormde schar.
Schep moet, God sal u niet verlaten,
Hy kentse die de sijne zijn,
En geeftz', in spijt van die haar haten,
Een eeuw'ge vreught voor weinigh pijn.

De selve tot den L E Z E R.

<p>L Eser, wilt gy in het midden Uwer droefheit leeren bidden, Bidden dat het God behaaght, Hooft hoe <i>Jeremias</i> klaaght In sijn Lied'ren, die ons <i>Sluiter</i>, Als een geestelijke <i>Fluiter</i>, Hier soo soet te lesen geeft Of te singen. Al wat leeft</p>	<p>Moet nu Godts gericht en eeren, Van de Zonden zich bekeeren, En verwachten, wat die hant, Die ons slaat, aan 't Vaderlant Noch believen sal te werken. Alles kunt gy 't hier bemerken, Leest of singt dan, na u lust, Ende stelt u voorts gerust.</p>
--	--

ANDREAS POSTHUMIUS.

Dienaar Jesu Christi in sijn Gemeinte te Alkmaar.

Aan den ſelven.

HEER SLUITER, vrome Vrindt, uw' *Jeremias-klacht*.
Soo konſtenrijk gerijmt, hoeft niet in druk gebracht:
s'Is op, en uit de Pers van herts-rouw uitgegeven,
En door uw' droeve pen in heil'gen druk beſchreven.

ALIDA BRUNO.

Aande

NEDERLANDERS.

O Nederlanders, die door treuren
't Hert ſchijnt te berſten en te ſcheuren,
En die door droefheit niet en kondt
De woorden brengen uit uw mont:
Kom laat u SLUITER die onſluyten;
Zo zult gy heil'ge treur-zang uytten
En klagen met zo droeven ſtem
En over 't ſchoon Jeruſalem
Dien grooten Man Godts konde weenen:
Want uwen toefant, noot, en ſteenen
Gelijkt byna tot op een hair,
Als of 't Jeruſlems droefheit waar.
Ja wiert daar een Propheet gevonden,
Die hare plagen, ſchand', en zonden,
Haar dertelheit, en overdaat,
Kon treurig zingen op de maat;
Gy hebt ook zo een dreunend Dichter,
Een Zielen-hoeder, levens-ftichter,
Die u met hert, en pen, en mont,
In prooz' en Rijm Godts wil verkondt.
Volgt gy ſijn Leer en vaſt gelove,
Gy erft 't Jeruſalem hier boven.

H. SWEERTS.

J E R E M I A ' S KLAAG-LIEDEREN.

Merkt, datse alle op eene (en wel de gemeenszaamste)
Dicht-mate gestelt zijn, en daarom ook op eene
wijse bequamelik kunnen gesongen worden, en,
nevens de Melodien, hier op Noten gestelt,

Op de wijze; *De werelt, als ik sterf, sal weinig van my weten,
Of; Ik voel mijn doffe ziel met yver heel ontsteken.*

Het Eerste Hooft-deel.

Oe sitt die macht'ge Stadt
soo eenzaam en verlaten /

Die so vol volcx was, dat het kriede langs haar straten!

Sy is, terwijl-se suft in eensaamheit en rouw /

Geworden als een weeuw en hulpeloose vrouw.

2.

Die onder d'Heidenen seer groot was van beginne /
En onder d'edelfte Landschappen een Vorstinne,
Die tijns en schatting haar opbragten alle jaar /
Is tijnsbaar en verslaast geworden onder haar.

A 5

3. Sy

3.

Sy weent des nachts steeds, en haar tranen loopen over
Haar kinnebakken heen / om datse sit soo pober.

Sy heet selfs onder all' haar Minnaars, die wel-eer
Haar vziiden om haar goet / nu geen en trooster meer.

4.

All hare Vrienden, daars' in vzeë mee' hadd' gewandelt /

Die hebben met haar heel trouwlooselik gehandelt,

Sy zijn, verbzekend' al de vastheit van't verbont /

Haar t' saam tot vyanden geworden in den gront.

5.

Ach! Juda is, geen hulp noch uitkomst siend' op 't ende /

Selfs in gevankenis gegaan om al d'ellende,

En om de veelheit der gedwongen dienstbaarheid,

Vermoeit en afgeslooft door al den arbeid.

6.

Sy woont, helaas / sy is gedwongen om te woonen

Arm onder d'Heidenen, die haren Godtsdienst hoonen ;

Sy vindt geen rust: all' haar vervolgers, sneeg van geest /

Die achterhalense nu tusschen d'engten meest.

7.

De wegen Sions, om dat niemant komt verschijnen

Op 't hoog en heilig Feest, die treuren en verdwijnen /

All hare poorten zijn heel woest, daar 's geen gericht /

Haar Priesters suchten, mits den Godtsdienst is ge-

slicht.

8.

Haar broolikhupplende Jonkvrouwen zijn van herten

Bedroeft, en sy is selts in bitterheyt en smerten.

Haar weerpartyders zijn ten hooft geworden, laas!

Haar vyanden zijn wel gerust en blijven baas.

9.

Om dat de Heer haar om de veelheit harer sonden

En overtredingen bedroeft heeft en geschonden :

Haar kinderkens gaan in de snoô gevang'nis heen,

Voor 't aengesigt des weer-partyders met geween.

10. Van

10.

Van Sions dochter is al haar cieraat geweken :
Haar Vorsten zijn gelijk de herten wech gestreken /
Die geene weide meer en vinden , waar se treên /
En krachtloos gaan sy voor 's vervolgers aanzigt heen.

11.

Jerusalem is in de dagen harer swarer
Ellend', en kermingen , indaghtig aller harer
Gewenschter dingen , die sy in haar fleur / te prat/
Van ouden dagen af heeft soo vol op gehad :

12.

Dewijl haar volk valt door de handt des weer-partyders,
En sy geen helper meer heeft tegen haar bestrijders :
De weer-partyders sien haar aan soo gansch ontciert /
Sy spotten met all haar rustdagen die se viert.

13.

Jerusalem , soo hoog van Godt verhoogt / heeft swaarlik
Gefondigt , daarom is sy heden openbaarlik
Geworden als een af-gefonderd', als een vrouw ,
Die sien moet / dat's haar / als onrein / van elk onthou.

14.

All' diese cerden , ja verhieben tot de wolken /
Doe sy den Heere vreesd' / en over andze volken
Gebiedt hadd' / achten' heel onweert , dewijl sy nu
Haar naaktheit hebben aan gesien , van haar te schuto.

15.

Sy sucht ook , om haar snood' onreinheit in den lande /
En sy is achter waarts gekeert met schaamt en schande.
In hare zoomen is noch haar onreinigheit ,
S'heeft aan haar uiterst niet gedacht met wijs beleit.

16.

Daarom is sy om leeg gedaalt soo wonderbaarlik , (lik?)
Sy heeft geen trooster : (ach!) wat valt het haar beswaar-
Siet mijn ellend' aan , Heer , en helpt my uit den noot/
Want fiet de vyant maakt sich tegen my seer groot.

17. De

17.

De weerpartyder heeft sijn handt aan all haar schoone
Gewenschte dingen, die men in uw huis / ten toone /
Sag blinken met cieraet en glans van heilichheit /
Soo veilig / doch geheel onheilig / uitgebreidt.

18.

Ja immers heett sy aan-gesien, dat d'Heid'nen gingen
In haar schoon Heiligdom, vol kostelijke dingen /
Daar van gy hadt geboon, dat sy in uw gemeent
Niet komen souden. Maar sy deen 't/helaas sy deen 't.

19.

Wu suchten al haar volk, broot soekend' om te leven ;
Voor spijshebbens' haar gewenschte goet gegeven,
Om soo de ziele te verquikken, soo men ken :
Siet, Heer, en schouwt, dat ik onweert geworden ben.

20.

En gaat het u liên dan niet aan wat ik moet lijden /
Gy alle die, soo fier en moedig / hier ter zijden /
Gaat over wegh? Hoert u dan mijn ellend'ge staat
Soo weinig / dat gy daar geen acht meer op en slaat?

21.

Ei / schouwt het aan, en siet eens / of'er eene smerte
Als mijne smerte zy, die my, tot in mijn herte /
Is aangedaan, daar meê de Heere my heeft bedroeft,
Ten daag' der hitteheit sijns toorns, die my beproeft.

22.

Hy heeft van de hoogt' een vyer in mijn gebeent gesonden,
Daar over hy met kracht geheerscht heeft, om mijn sonden:
Dooz mijnen voeten heeft hy uitgebreidt een net,
Hy heeft my achterwaarts doen keeren; ik ben beset.

23.

Hy heeft my woest en siek gemaakt den ganschen dag dooz /
Ik breng all' uren meest met naar en swaar geklag dooz.
't Jok mijner overtreên is door sijn hant nu vast /
Gelijc met touwen / aan-gebonden tot mijn last.

24. O!

Jeremia's Klaag-Liederē.

5

24.

○! dat mijn sonden my soo swaar niet drukken mogten!
Sy zijn te samen, als in bondelen / gevlochten.
Sy zijn op mijne hals geklommen al t'ontsacht.
Hy heeft geheelik doen vervallen mijne kracht.

25.

Wat valt het moeilijk by sijn byanden te leven?
De Heere heeft my in haar handen nu gegeven,
Waar door ik t'elkens vall' in onnagt / heel verslautwt/
Ik kan niet opstaen. Ach! hoe is my 't hert benautwt!

26.

De Heer heeft al mijn sterkt', het puik der braafste helden/
Die sich eenpariglik tot mijn bescherming stelden /
En in het midden van my woonden soo vol moet/
Niet aangefien / maar gansch vertreden onder voet.

27.

Hy heeft een machtige by een-komst uitgeroepen,
Die toezblig over my vergaderen met troepen /
Om mijne jonglingen de bloem en roem mijns volks /
Gansch te verbreken door 't geweld des moordschen
volks.

28.

Siet / hoe de druiven in de pers verbroken worden!
De Heere die sijn magt en wraakswaert aanquam gorden/
Heeft soo de wijn-pers selfs der Jonkvrouw teer en net /
Der Dochter Juda, fel getreên, en haar verplet.

29.

Om deser dingen will soo ween ick, ja mijn ooge,
Mijn ooge vliet sterck af van water, 't wordt niet drooge /
Om dat de trooster, die mijn ziel verquikken sou,
Soo verre van my is in al mijn druk en rouw.

30.

Mijn kindren zijn verwoest (ik ben daar mee verlegen)
Om dat de vyant heeft de overhant gekregen.
Ach! Sion breidt, met smert en vruchteloos gebaar/
Haar handen uit, daar is geen trooster meer voor haar.

31. Van

Van Jacob heeft de Heer geboôn, en wil het houden /
 Dat, die rontom hem zijn, sijn weerpary zijn souden.
 Jerufalem, dooz al haar vuil onrein bedzif /
 Is onder hen gelijk een afgefondert wift.

32.

Rechtveerdig is de Heer, want ik ben sijnen monde
 Weerspanning lang geweest, verhardt in grobe sonde.
 Ei / hoort doch heden all gy volkeren, en fiet
 Mijn smert, hoe vreeslik Godt sijn oordeel op my giet.

33.

Selvs mijn Jonkvrouwen en mijn Jonglingen, die'k misse /
 Tot scha van d'aanstaand' eeuw / zijn in gevankeniſſe
 Gegaan. Ik riep om hulp tot mijn liefhebers, maer
 Sy hebben my (eplaaſ!) bedrogen allegaar.

34.

Ja mijne Priesters en mijn Oudste, meest verheben /
 Die hebben in de Stadt den geest alree gegeven,
 Wanneer sy spiſe voor sich sochten, dat' haar ziel
 Verquikken mogten, die geheel in onmagt viel.

35.

Aanfiet my / Heer, want my is bang dooz al mijn leden:
 Mijn ingewandt is heel beroert, mijn hert heeft heden
 In 't binnenste van my sich omgekeert, en vrees /
 Want seer weerspanning ben ik tegen u geweest.

36.

Van buiten heeft my 't fweert berooft van mijne kindren,
 Van binnen is het als de doot, om 't al te mindzen.
 Sy hooren dat ik ſucht, maar, wat ik immer wacht /
 Ik hebb' geen trooster, die mijn lijden eens versacht.

37.

All mijne vyanden die hooren van rontomme
 Mijn quaat en qualen / daar ik dooz verdriet van bromme /
 En sy zijn vroolik, Heer / dat gy het hebt gedaan,
 Niet denkend / hoe het haast eens anders weer sal gaan.

38. Als

Als gy den d
 Salt hebben
 Hebt enig
 Soo falle

Laat al haa
 Berongrij
 En laaf
 Daar d

Ja als ge
 Mijn over
 Want
 En mi

Jeremia's Klaag-Liederen.

38.

Als gy den dag van haar verstooringen ten lesten
Sult hebben voortgebracht, dien gy, uw volk ten besten /
Hebt uitgeroepen, die daerom niet toeben ken /
Soo sullen sy eens zijn gelijk ik heden ben.

39.

Laat al haar quaat, waar mee sy u / Heer / en de vromen /
Verongelykten / voor uw aangesigte komen,
En laatsse doch alsoo niet strafloos henen gaan /
Maar doet hen als gy my rechtveerdig hebt gedaan;

40.

Ja als gy my nu hebt gedaan / van wegen alle
Mijn overtredingen, waar dooz ik kom ten valle:
Want mijne suchtingen zijn veel, en nemen toe /
En mijn verzwakte hert is alsins mat en moe.

Het Tweede Hooft-deel.

Oe heeft de Hee-re nu be-

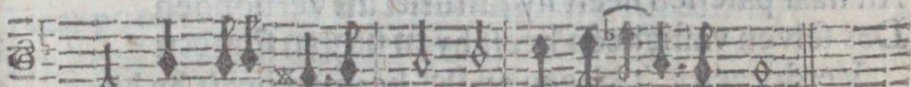
wolkt in sijnen tooren

De Dochter Zions, hem soo liefen waart te bozen?

Hy heeft de heerlijkheit Isra-ëls, on-bedaart /

Als van den Hemel neer-geworpen op de aard.

2. Ed

2.

En hy en heeft niet aan de voetbank zijner voeten
Gens in den dag sijns toorns gedacht, om ons t'ontmoeten.
 All Jacobs wooningen, **sijn erfdeel** / heeft de Heer
 Verslonden, end en heeft se niet verschoont. **Wat meer?**

3.

In zijn verbolgentheit heeft hy de vastigheden
 Der Dochter Juda af-gebroken, hy heeft heden
 Gemaakt dat sy de aard al raken: 't Koninkrijk
 Heeft hy ontheiligt, en zijn Vorsten te gelijk.

4.

Hy, in ontsteking des toorns, heeft al 't vertrouwen
 Den heelen hoorn en macht Israëls afgehouden,
Ja doe den vyant quam, heeft hy zijn rechterhant
 Doozt van ons achterwaarts getrokken t'onser schande.

5.

En tegen Jacob is hy t'eenemaal ontsteken,
 Gelijk een vlamvend vyer, dat krachtig door komt bzeken/
En haast rontom verteert. Hy heeft ook van om-hoog/
Gelijk een vyant / stijf gespannen zijnen boog.

6.

Hy, die dooz desen was ons helper en bevizjder /
 Heeft met zijn rechterhant sich als een weerpartijder
 Gestelt, **hy haast sich** / dat hy al 't begeerlijk goet
 Der oogen doode met een vyantlijk gemoet.

7.

Hy heeft zijn gramschap als een vyer fel uitgegoten
 In Sions Dochters tent', als wild hy haar verfstoten.
Wreedt als een vyant is de Heer geworden, ja
 Hy heeft Israël gansch verslonden. **O wat scha!**

8.

All haar paleisen heeft hy jammerlik verslonden,
 Des selven vastigheên heeft hy in korten stonden
 Verdorven: 't klagen en het kermen heeft hy by
 De Dochter Juda seer vermeert. **Hi my! ai my!**

9. En

9.

En hy heeft met geweld gansch afgerukt zijn hutte ;
Als eenen hof, daar hy wel-eer haar onderstutte /
Hy heeft zijn heerlijke vergaderplaats gansch
Verdorven, datse leit berooft van al haar glans.

10.

In Sion heeft de Heer, aldus op ons verbeteren /
De heilige hoogtijt en den Sabbath doen vergeten,
Hy heeft den Konink en den Priester smadelik
In grimmigheid sijns toorns verworpen met veel schijt.

11.

De Heere heeft zijn altaar verftoten soo geheelik /
Hy heeft zijn Heiligdom te niet gedaan soo leelik.
De mueren harer pronk-paleizen heeft hy in
Des vyants wreede hant gegeven, na zijn sitt.

12.

Sy hebben, met triomf / uit woeld' / in 't Huis des Heeren
Een stem verheven, als booz desen t' sijner eeren
Sijn eigen volk aldaar met bzeugde-sangen plag
Op eenes heiligen gesetten hoogtijts dag.

13.

De Heere heeft gedacht en t'eenemaal besloten
Gansch te verderven en ten grondt toe neer te stooten
Der Dochter Sions muur, hy heeft het richtsnoer al
Getogen, hoe 't met al de handel toegaan sal.

14.

Ja hy en heeft zijn handt daar van / tot dese stonde /
Noch niet weer afgewendt, dat hys niet verflonde :
En treurig heeft hy t'saam den voormuer en den muer
Gemaakt, sy zijn verfwakt, dewijl 't hen valt te suer.

15.

Haar poorten zijn in d'aard gesonken en gedoken /
Hy heeft haar grendelen verdorven en gebroken :
Eilaas ! haar Konink en haar Vorsten, dies' ont sien /
Zijn onder d'Heidenen, die oer haar gebien.

B

16. Daar

16.

Daar is nu geene wet noch Godtsdienst meer in orden /
 En haar Propheten (ach! wat wil 't op 't lest noch worden?)
 En viuden ook, gelijk in vzedens tijt wel-eer /
 Geen openbaring noch gesichte van den Heer.

17.

Selvs d' Oudste en statigste der treurge Dochter Sions
 Die sitten neer op d'aard, sy swijgen stille by ons /
 Sy werpen stof en asch / van droefheit / op haar hoofd,
 Sy hebben sakken aan-gegordt, van moet berooft.

18.

De jonge dochters van Jerusaleem, met wangen
 Dol schaamte / laten nu haar hoofd ter aarde hangen.
 Door vele tranen zijn mijn oogen schier verteert.
 Mijn ingewandt wordt gansch beroert en omgekeert.

19.

Mijn lever is ter aard' als uitgeschudt, van wegen
 De breuk der dochter mijns goe'n volks, nu soo verlegen
 Om dat het kind'ken en de suig'link, afgematt /
 In onmagt sinken op de straten van de stadt;

20.

Wanneer sy seggen tot haar moeders, dus verlaten /
 Waar 's koorn en wijn? wanneer sy linken, op de straten
 Der Stadt, in onmacht, als verflagene, dooz noot:
 Als sich haar ziel uitschudt in harer moedren schoot.

21.

Wat dooz getuigen sal 'k u brengen, die 't aan-lijken?
 Jerus'lems Dochter, wat sal ik by u gelijken?
 Wat sal ik doch by u gelijken, dat 'k u troost',
 Gy jonkvrouw, dochter en berweende Sions kroost.

22.

Want uwe breuk is groot, gelijk de zee, bebonden:
 Wie kan u heelen, of genesen uwe wonden?
 Uw ydelheit en on-gerijmtheit hebben uw
 Propheten wel gesien, maar maakten u niet schuto?

23. Et

Jeremia's Klaag-Lieder.

LE

23.

En sy en hebben uw afsgrifelyke sonde
En ongerechtigheit u niet met haren monde
Geopenbaart, om uw gevangenis, dooz boet
En 's levens betring / af te wenden u te goedt.

24.

Maar s'hebben u gefien onnutte en ydle lasten,
En uit haar brein geleert veel dingen die niet passen /
En uw uitstootingen uit uw gezegent lant /
Dermits gy na haar hebt gehoozt met onberstant.

25.

All die nu over wegh gaan, klappen met de handen,
Tot spottung / over u, sy fluiten, t'uwver schanden /
En schudden t'saam haar hoofd trots over d'ydeltuit
Jerus'lems Dochter: Elk roept / seggende recht uit;

26.

Is dit die Stadt, daar van men sey, met soo veel deugde /
Datse als volkomen was van schoonheit, eene vreugde
Der ganscher aard'? Ach! all'uw vyanden sien nu
Uw schaamt' / en sperren preutsch haar mont op over u.

27.

Sy fluiten spijtig en sy knerffen met de tanden,
Sy seggen luidskeels / dat het klinkt in alle landen /
Wy hebbense nu soo verflonden, dat voortaan
Al haar gedachtenis van d'aarde sal vergaan.

28.

Sy schetteren / met trotse en opgeheben nebben /
Dit immers is de dagh, dien, wy soo lang al hebben
Verwacht, wy hebben hem gevonden metter tijt /
Wy hebben hem gefien, en zijn daarom verblijdt.

29.

De Heer heeft nu gedaan al wat hy lang gedacht hadd',
Hy heeft sijn woort vervult, dat hy met sulck een kracht
Van ouden dagen af / bevolen, ja hy heeft (hadd',
H afgebroken en gansch niet gespaart. Gy sneeft.

B 2

30. En

30.

En hy heeft over u den vyant uittermaten
 Verblijdt, hy heeft verhoogt, op openbare straten /
 Uw weerpattijders hoorn. Haar hert, doe gy soo seer
 Geplaagt wierd / was vol weeld' / en schreeuwde tot
 den Heer.

31.

Wordt / ô gy harde muer der dochter Sions, weete /
 Laat tranen dag en nacht afvlieten, als een beke :
 En geeft u selfs geen rust, uw oogen-appel hou'
 Niet op van tranen om uw obergroote rouw.

32.

Gy brome / maakt u op, maakt's nachts geschrey, met ^{(smerte /}
 In den beginne der nachtwaken, stort uw herte,
 Met al de swarigheid / die gy daar in besluit /
 Als bloepend water, voor des Heeren aansigt uit.

33.

Heft uwe banden tot hem op, met smeekgebeden /
 Voor uwer kinderkens ellend'ge ziel, die heden
 Van honger (laas!) voor aan op alle straten, zijn
 In flauwt' en onmagt neer gevallen met veel pijn.

34.

Siet, Heer, aanschout doch eens / als moede van uw brulle,
 Aan wien gy hebt alsoo gedaan : aan d'uwv. Sullen
 De wijven dan haar vrucht weêr eten, dus geplaagt ?
 De lieve kinderkens, die m' op de handen draagt ?

35.

Of fallen selve dan Godts knechten / de Prophete
 En t'saam de Priester, die booz' t' volk staan in de rete /
 Zoo worden aangetast en schrikkelik gedoodt
 In 's Heeren heiligdom, daar hy sijn dienst geboodt ?

36.

De jonge en d'oude t'saam die liggen neer op d'aarde
 En op de straten : mijn jonkvrouwen, teer van aarde /
 En mijne jongelingen (wie isser / die 't niet deert ?)
 Zijn woedelik omgebragt / gevallen door het sweert.

37. Gy

37.

Gy hebtse, o schriklijck Godt / te samen / als onweerd'gen /
Dus in den heeten dag uws grimm'gen / doch recht-
beerd'gen

En heil'gen toorns, gedoodt, gy hebtse sel geslacht,
En niet verschoont om iet dat haar in aansien bragt.

38.

Gy hebt van rontom mijn verschrikkingen geroepen,
Die mi / op uwo hebel / haast naderden met troepen /
Als waar 't geweest tot eens gesetten hoogtijts dag,
Daar 't volk met menigten na toe te bloeyen plag.

39.

Endaar en is (helaas!) nu niemant aan den dage
Des toorns des Heeren gansch ontkomen van de plage /
Of overbleven, die sijn deel niet mede kreeg /
Al warens alle juist tot sterben noch niet veeg.

40.

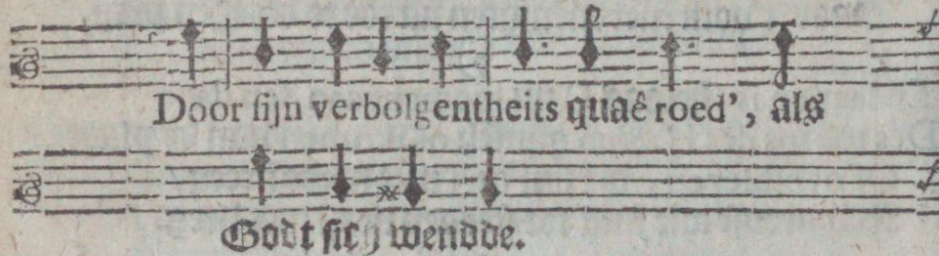
Die 'k, om haar deugden / op de handen selfs gedragen
En opgetogen hebb' in soo veel goede dagen /
Ja met zorgbuldigheit gekoestert hebb' soo sacht /
Die heeft mijn vyant nu moorddadig omgebragt.

Het Derde Hooft-deel.

I K ben de man, die eerst ge-
sien heeft veel elende

Door sijn verbolgentheits quaë roed', als
Godt sich wendde.

Hy heeft my deerlijk in de duisternis, en niet
In 't licht, geleidet en gevoert, tot mijn verdriet.

2.
Sou Godt in gunst noch met my zija? Hy heeft sig immers
Recht tegens my gewend, en dreigt my met wat slimmerg.
Hy heeft sijn sterke hant, die my te helpen plag /
Verandert tot mijn straf en plaag den ganschen dag.

3.
Een ieder merkt / hoe 'k in veel hertseer ben gedompelt :
Want siet / hy heeft mijn vleesch en mijne hant verschrom-
pelt

En out gemaakt, hy heeft mijn beenderen, en al
Mijn kracht gebroken, door mijn droevig ongebal.

4. Hy

Hy heeft (so
Gebouw,
En by he
En groo

In duistre
Gelijc de
Hy heeft
Dat ik

Hy heeft
Belaas
Ook
Stuit

Hy heeft
Gant
Hy in
Vee

Hy is in
En ro
En
Hy

En siet
Hy he
Hy
En

Hy in
'k Be
De

4.
Hy heeft soo tegens my, met rampspoets bollewerken /
Gebouwt, dat ik noch geen ontkoming kan bemerken.
En hy heeft my rontom met al te bittre gal
En groote moeit' omringt, met quaden sonder tal.

5.
In duistere plaatsen heeft hy my geset te vange /
Gelyk de gene die al door zijn over lange.
Hy heeft my toegemuert met dikke en dichte schyik /
Dat ik 'er niet en kan weer uitgaan, hoe ik 't schyik'.

6.
Hy heeft, om my met meer ellenden te vermoeijen /
Helaas! van tijt tot tijdt verswaart mijn kopre boeijen.
Ook selfs wanneer ik roep en schreeu, van wachte moe /
Sluit hy voor mijn gebedt, afkeerig / d'ooren toe.

7.
Hy heeft mijn wegen, die bequaam tot uitkomst schenen /
Gansch toegemuert gelyk met uitgehouwen stenen,
Hy heeft mijn padē daar ik 't eens dooz dacht t'ontgaan /
Verkeert, en al mijn raat geheel te niet gedaan.

8.
Hy is my als een woedd en loerend Beer, wiens schonken
Ten roof staan / als een Leeuw, die sich in moortspelonken
En in verbaarlijke verborg'ne plaatsen tent.
Hy heeft mijn wegen, die ik booz hadd' / afgewendt.

9.
En siet hy heeft alree in stukken my gebroken;
Hy heeft my woest gemaakt, en sich aan my gebroken.
Hy heeft sijn boog op my gespannen met gewelt /
En hy heeft my den pijl' als heel ten doel gestelt.

10.
Hy heeft sijn pijlen vast doen ingaan in mijn nieren.
'k Ben al mijn volk, dat my in boozspoet plag te bieren /
Du tot belacchinge geworden, soo men siet /
Den ganschen dag by-na haar snaarenspeel en liedt.

11.

Verzadigt heeft hy my met enkel bitterheden
 Van kruis en tegenspoet / waar van ik ben bestreden /
 Met alssem heeft hy my soo dronken nu gemaakt,
 Dat ik daar dooz als van mijn sinnen ben geraakt.

12.

Wat brengt Godts sware straf / die op ons is / al noot mee!
 Hy heeft mijn tanden met zant-steenkens, daar mijn broot
 Verbult was / als ik 't aat / verbrijfelt en ontruk / (mee
 Hy heeft my laag en als in d' affche neergedrukt.

13.

En gy hebt mijne ziel soo verre van den vrede
 Verstoten, o mijn Godt / ik hebb' het goede alrede
 Soo gansch vergeten, dat ik niet meer seggen mag /
 Wat bzeugt en welstant is : my heugt geen goede dag.

14.

Doe seid' ik, Mijne sterkt', om dees' ellende langer
 Te dragen / is vergaan, ik word' hoe langs hoe banger /
 En mijne hoop om hulp te krijgen van den Heer,
 Gelijk ik hadd' verwacht / leit nu geheel daar neer.

15.

Gedenkt aan mijn elend', Heer / daar ik in vervalle /
 End aan mijn ballinkschap, aan d' alssem ende galle.
 Mijn ziel gedenkt'er wel te deeg aan, wat ik ly
 Om mijne sonden / en sy bukt haar neêr in my.

16.

Maar dit sal ik, om niet geheelik in mijn smerten
 En rampen te vergaan / my ernstelik ter herten
 Gaan nemen, dat de Heer soo goet is boben maat /
 Ja daarom sal ik noch sterk hopen, hoe 't ook haat.

17.

'k Sal hopen / want het zijn de goedertierentheden
 Des Heeren onses Godts / dat wy, soo swaar bestreden /
 Noch niet vernielt en zijn, dat sijn barmhertigheên
 Geen eind' en hebben, die hy toont aan groot en kleen.

18. Ja

18.

Ja alle morgen zijn sy nieu, uw liefde en trouwe
Is groot, o Godt / soo dat uw woort u noit berouwe.
De Heer is selfs mijn deel, seit mijne ziel in 't stil /
Daarom sal ik op hem vast hopen, 't ga soo 't wil.

19.

De Heer is goed en trouw dien die hem steeds verwachten,
Der ziele, die hem soekt. Hy false noit verachten.
't Is goet en prijslijk dat men hoop' en stille zy
Op 't heil des Heeren, 't welk in droefheit is na-hy.

20.

't Is voor een man soo goet, dat hy, na Godts behagen
Het jok draegt in sijn jeugt, om 't wel te leeren dragen.
Hy sitt'al eenzaam, met den Heer / en swijge stil,
Om dat hy 't selfs hem op-geleit heeft na sijn wil.

21.

Hy steek sijn mont in 't stof, steeds seggend', in betrachtig
Van Godts gena / Misschien soo isser noch verwachting.
Hy geve sijne wang voortaan dien die hem slaat,
Hy worde sat en mat van allerhande smaat.

22.

Want Godt de Heer sal niet in ceuwigheit verstoeten,
Maar, als hy heeft bedroeft en gramschap uitgegoten /
Soo sal hy sich weer / na de grootheit sijner trouw
En goedertierentheên, ontfemen met berouw.

23.

Want hy en plaagt, noch hy bedroeft doch niet van herten
Des menschen kindren, of hy lust hadd' in hun sinerten.
Want dat men alle de gevangene der aard
Verbrijfelt onder sijn snoo voeten soo ontwaard:

24.

Of dat men 't recht eens mans buigt voor het aangesichte
Des Allerhoogsten: dat m' een mensch hier in 't gericht
In twistsaak soo verongelijkt: en sou't
De Heer niet sien, die 't hert van ieder mensch aan-
schouwt?

B 5

25. Wie

25.

Wie seit dit wat, het welk geschiedt, soo 't niet de Heere
Beveelt, die alles doet en stiert tot sijner eere?

En gaat niet uit den mont des Allerhoogsten 't quâ
En 't goe? Ja alles komt van Hem / 't zy hoe 't ons ga.

26.

Wat klaagt een levend mensch dan dus om sijne plage?
Een ieder, soo hy wil met boozdeel klagen / klage
Van wegen al sijn groot' en sware sonden meest /
Daar al den jammer lang mee is verdient geweest.

27.

Ja laat ons allegaar onse aberechtse wegen
Wel onderzoeken, en doorsoeken gaan te degen /
En laat ons, met berouw en ongebeinsde boet /
Weerkeeren tot den Heer, en vallen hem te voet.

28.

Laat ons onse herte doch opheffen gaan / mitsgaders
De handen, met gesmeek / als schuldige misdaders /
Tot Godt onse helper / in den hemel, groot en kleen:
Eenparig seggende; Wy hebben overtreên;

29.

En wederspanning zijn wy t'saam geweest by blagen /
Daarom en hebt gy niet gespaart, maar swaar geslagen.
Gy hebt ons met uw toorn bedekt, tot onsen loon /
En gy hebt ons vervolgt, waar dat wy henen bloon.

30.

Gy hebt ons ja gedoodt, gy hebt uit medelijden
Ons niet verschoont. Gy hebt u met een wolk, ter zijden /
Als met een scheits-muer / gansch bedekt, te woest en
gram /

Soo datter geen gebedt tot u meer door en quam.

31.

Tot een uitvaagsel en wechwerpsel, in het midden
Der volkren, hebt gy ons gestelt; daar hielp geen bidden.
All' onse vyanden, verheugt in onse smert /
Die hebben tegen ons haar mont wijt opgesperr't

32. De

32.

De vrees en d'open kuil zijn over ons gekomen,
De lant-verwoesting en verbreking zijn vernomen.
Met waterbeken loopt mijn oog neer om de breuk
Der dochter mijnes volks, en sulck een schoonheits kreuk.

33.

Mijn ooge vliet, en kan van weenen niet ophouden,
Om dat'er geene rust en is door ons benoutoden:
Tot dat de Heer het van den hoogen hemel af
Aanschouw', en 't sie, en wend' ons' obergrooste straf.

34.

Mijn oog, door al den ramp die hi nu daar mee aanschouwe/
Doet mijn geboel'ge ziel geduerig moeite en rouwe
En pijnlijk hertseer aan, en schreit van wegen all
De Docht'ren mijner stadt, geraakt in ongebal.

35.

Die sonder oorzaak zijn mijn vyanden geworden /
En lang op my / die noit haar eenig leet dee / mozt'den /
Die hebben my nu als een vogelken in 't velt
Wel dapperlik gejaagt en onboozsiens versnelt.

36.

Mijn leven hebben sy als in een kuil en groebe
Al uitgerocit, door dien ik my ter doot bedroebe /
En 't is als of ik nu niet langer weet waar-heen /
Sy hebben al op my geworpen eenen steen.

37.

De felle wat'ren van ellende swommen over
Mijn hooft, ik seide by my selfs / soo arm en pover /
Ik ben gansch afgesneen: Het is met my gedaan /
Als die geen middel sie om mijn verdriet t'ontgaan.

38.

Nochtans ik hebb' uw naam, dien ik in alles eere /
Als uit den ondersten benauttheits kuil, O Heere,
Sterk aangeroepen: en gy hebt mijn stem gehoort.
Daarom soo bidd' ik u / en vaar met smeken boozt;

39. Ver-

39.

Verbergt uw oor niet voor mijn suchten, als ik klage /
 Doch voor mijn roepen. Want gy hebt, o Godt / ten dage
 Als ik u aanriep, u genadert, ja gy hebt
 Gefeit; En vrees niet meer / op dat gy adem sehept.

40.

Gy hebt getwist de goe twistfaken mijner ziele,
 O Heer, gy hebt verlost mijn leven van 't vernielen.
 De snoo verkeertheit, die men my heeft aangedaan,
 Hebt gy gesien, Heer, richt mijn rechtsaak dan voortaan.

41.

Mijn vbanden zijn wreet: Gy hebt al hare wrake
 Gesien, hoe heftig dat die tegen my steeds blake.
 Gy hebt gesien all' haar gedachten tegen my,
 Hoe 't tot den gront toe niet dan bitterheit en zy.

42.

O Heer, gy hebt gehoord haar trots en spijtig smaden,
 Waar mee sp' t'elkens my soo wrebelig beladen /
 En all' haar krygele gedachten tegen my,
 Hoe vol bloetgierigheid haar hert geduerig zy.

43.

Der gener lippen, die met skoute woorzen dreigen
 En opstaan tegens my, als waar ik u niet eigen /
 En al haar dichten en quaat strichten tegens my
 Den ganschen dag hebt gy / o Godt / gehoozt / ja gy.

44.

Aanschouwt haar sitten in haar raatbergaderingen /
 En fiet haar opstaan om my sel op 't lijf te dringen /
 Sp' dichten liedekens van my / en mijn gequel /
 Ik ben alsoo haar spot / haar sang en snarenspeel.

45.

O Heere, geeft haar, die van my soo schimpig quelen /
 Doch die vergelding weêr, dat wy van haar eens speelen
 En singen tot uw lof / ja geeft haar na haar doen /
 Na harer handen werk, soo uittermaten hoen.

46. Geest

46.

Geeft haar een deksel en bedwelminge des herten,
 Die haar beroobe van dien moet / waar mee s'ons tarten:
 Uw vloekt zy over haar, die / u en ons tot hoon /
 Schier niet dan bloeken doen; soo krijgen sy haar loon.

47.

Vervolgt sedoch met toorn, en met uw gramschaps donder.
 Verdelgtse schrikkelik en haastiglik van onder
 Den ruimen hemel-boog des Heeren, ja soo wijt
 Als sich den hemel strekt / waar in gy Konink zijt.

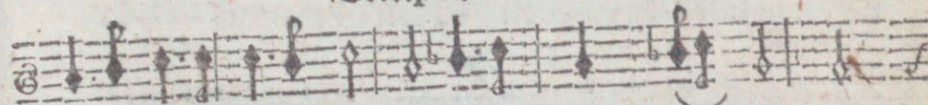
Het Vierde Hooft-deel.

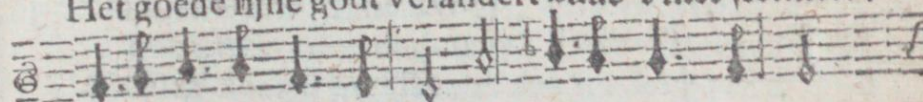
Oe is het schoone gout des

Tempels soo ver-donkert!

Het goede sijne gout verandert daar 't niet skonkert!

Hoe zijn de steenen van het Heiligdom voor-aan

Op alle straten soo ver-worpen, waar wy gaan!

2.

De koff'le kinderen van Zion, eertijts tegen
 Fijn gout geschatt, hoe zijns', als sonder heil of zegen /
 Den aard'nen flesschen nu gerekent soo gelijk,
 Het werk van d'handen eens potbakkers, aard' en slijk!

3. De

3.
De goe zee-kalv'ren zelfs die laten neêr de borsten,
Sy soogen met gemak haar welpen, als se dorsten:
Maar mijns volks dochter is geworden als een wreê,
Gelijk de struiffen in de woesteny alree.

4.
De tong des soogkints kleeft, om 's moederz drooge borste/
Aan sijn gehemelte van altegrooten dorste:
De lieve kinderkens die eiffchen spijs en broot,
Maar niemant offer die 't hen mededeyl' in noot.

5.
Die eertijts / vies en kies / meest lekkernyen aten,
Versmachten deerlik nu van honger op de straten:
Die opgetrokken zijn in weeldzig karmoefsijn,
Omhelien nu den drek, daar s' in gewentelt zijn.

6.
En d'ongerechtigheit der dochter mijns volks, waarlik /
Is grooter dan de fond' van Sodom, die gebaarlik
In eenen oogeblik wiert omgekeert, en daar
Geen handen arrebeit en hadden over haar.

7.
Ach! haar bysonderste die waren, booz dit bitter /
Allreiner dan de sneeuw, sy waren immers witter
Dan melk: sy waren ja van lichaam rooder dan
Robijnen, gladder dan een schoon saphyr zyn kan.

8.
Maar nu is haar gedaant van swartigheit verduistert,
Men kent se niet meer op de straten, soo ontluistert:
Haar magre huid kleeft aan haar beendren / heel veroudt/
Sy is verdorrt, sy is geworden als een hout.

9.
Gelukkiger zijn de verslaag'ne van den swaarde
Dan de verslaag'ne van den honger: want op d'aarde
(Laas!) vlieten die daar heen, doorsteken zijnd' om dat
Daar geene vruchten zijn der velden, die men at.

10. *Selvs*

Selvs heb
Haar kinde
Geword
In de ve

De Heere
Hy heeft
End' in
Het we

Het had
Noch al
Dax
Sou

'r isome
Entond
Die
Van

Als bli
Sy wa
Sou
Off

Sy rie
Wij
Spr
Ja

Sy ge
Sy ge
De
En

10.

Selfs hebben d'handen der barmhert'ge wijven ('k ijsse)
Haar kinderen gekookt : sy zijn haar tot een spijsse
Geworden (dit is meer dan 't scherpste punt eens dolks)
In de verbrekinge der Dochter mijnes volks.

11.

De Heere heeft volbragt sijn grimmigheit volkomen :
Hy heeft nu uitgestort sijns toornes hiet' als stroomen.
End' heeft te Sion aan-gestecken sulkt een vyer,
Het welk verteert heeft all' haar fundamenten schier.

12.

Het hadden niet geloöft de Koningen der aarde,
Noch all' d'inwoonderen der werelt, siend' haar waarde/
Dat noch de weerparty en vyant, met sijn slaan /
Sou tot de poorten van Jerusaleem in gaan.

13.

't Is om de sonden van haar blypende Propheten,
En om de misdaän van haar Priestren, moet men weten /
Die in haar midden, met een quaat-beraän gemoet /
Vergoten hebben der rechtveerd'gen dierbaar bloet.

14.

Als blinde swerfdens' op de straten, met de Gzooten /
Sy waren heel besmet met bloet, dat sy vergoten /
Soo dat men niet kon zijn, noch ergens gaan of staan /
Of daatlik raakte men haar bloed'ge kleedren aan.

15.

Sy riepen tot hen, Wijkt, want hier is een onreine,
Wijkt, wijkt, en roert niet aan, tot alle groot' en kleine.
Sy zijn ook van haar wech gevlogen sekerlik,
Ja wech gefworven, om t'ontkomen al den schrik.

16.

Sy seiden onder all' de Heid'nen, die ons hoonen /
Sy fallen der booztaan niet langer mogen woonen :
Des Heeren aansigt heeft s'al-om verdeylt ; voortaan
En sal hysse niet meer aansien : het is gedaan.

17. Sy

17.

Sy hebben niet ge-cert der Priestren aangesichte,
Den Ouden geen gena bewesen in 't gerichte.
En noch besweken ons onse oogen, siende na
Onse ydle hulp, helaas te vruchteloos en te spa.

18.

Wy gaapten t'samen met onse gapen, wijt van monde /
Geduerig op een volk, dat niet verlossen konde.
Sy hebben nagespeurt onse gangen op de baan /
Dat wy niet konden op onse eigen straten gaan.

19.

Genadert is ons' eindt, vervult zijn onse dagen
Ja doch ons' eind is haast gekomen door veel plagen.
't Schijnt / ons' vervolgers zijn geweest veel sneller dan
Des hernels Arenden, of wat snel bliegen kan.

20.

Sy hebben hittiglik ons op de hooge bergen,
Of waar wy in een hoek ons dachten te verbergen /
Vervolgt, sy hebben in d'ontwoonbere woestijn
Ons lagen na geleit, dat wy gebangen zijn.

21.

Selvs onder neusen aam, des Heeren onbertsaagde
Gefalsde, die / soo 't scheen / na niemants dreigen vraagde /
Is van de byanden in hare groeven mee /
Gelijc als onser een / gevangen op der stee.

22.

Ja Godts Gefalsde selvs / van welchen wy staag seiden,
Wy sullen onder sijn heel koele schaduw weiden /
En leven onder hem in rust en sekerheit /
Al waren w' onder all' de Heidenen verspreidt.

23.

Weest vroolijk, en verblijdt u nu / gy Dochter Edoms,
Die in 't lant Uz woont: doch de beker van veel weedom's
Sal komen ook tot u, gy sult, gelijk 't betaamt /
Eens dronken worden, en ontbloot met schand' en
schaamt.

24. Uw

24.

Uw ongerechtigheit, daar Godt u om berkeleinde /
 O gy lief Sions kindt en Dochter, heeft een einde,
 Welk Godt haast geven sal: Hy sal gewiss'lijk u
 Niet meer gevankelijk wech-voeren doen, als nu.

25.

Maar, o gy Edoms trots' en weelderige Dochter,
 Uw ongerechtigheit, tot noch toe onbesochter /
 Sal hy bezoeken in sijn toorn / uw sonden sal
 Hy klaar ontdekken. So komt hoogmoet voor den val.

Het Vijfde Hoof-deel.

Edenkt, Heer, wat ons

zy geschiedt, aanschouwt het Heere /

En siet eens onsen ramp en smaat aan, om uwo eere.

Ons' er-refdeel is tot de vreemdingen gewendt,

En onse huizen tot d'uitlanders daar ontrent.

2.

Wy zijn gansch hulpeloos / als weesen sonder vader,
 En onse moeders zijn als weeuwen allegader.

Ons' water moeten wy voor gelt nu drinken gaan:

Ons' eigen hout komt ons op dieren prijs te staan.

C

3. Ver-

3.

Vervolging lijdē w' op onf' halsen: zjn wy moede,
Men laat ons geene rust. Wy hebben d'hant, ten goede /
Mree d'Egyptenaar en Assyrier, in noot /
Gegeven, om verzaadt te worden met wat broot.

4.

Onf' Vaders hebben swaar gesondigt t'haren tijden /
En sy en zjn niet meer om hier de straf te lijdē /
En wy, haar sondig zaat / die selfs niet beter deen /
Wy dragen, t'onser straf / haar ongerechtigheēn.

5.

Ach! knechten heerschen nu / gelijk geweld'ge lieden /
Met wrevel / over ons, en willen sterk gebieden ;
En niemant isser, die ons uit haar snoodde hant
Weer rukk'. En is dit niet booz ons een groote schandt?

6.

Wy moeten onse broot, en wat men daar benebens
Dan doen heeft / halen met perikel onses levens,
Van wegen 't wreede sweert der magere woestijn,
Onf' lant / dat / heel berwoest / nu soo genoemd mag zjn.

7.

Onf' hant op 't lijf is swart ge worden en bestoven /
Gelijk van rook en asch een heetgestookten oven,
(Helaas!) van wegen den geweld'gen storm en strijdt
Des hongers, dien men met veel moeit en arbeit lijdt.

8.

Te Sion hebben sy verkracht de fraaiste wijven,
De jonge Dochters (daar en hielp geen misbaar drijben)
In Juda's vrabe Steēn. De Vorsten van het lant
Zijn opgehangen door haar-lieder bloed'ge hant.

9.

De aangesichten selfs der Ouden, d'eer der vromen /
Zijn niet ge-eert geweest. Sy hebben wech genomen
De jongelingen, om te malen, en men douwt
De teere jongers voort / die struik'len onder 't hout.

10. De

10.

De Oude houden van de poort op met Gedingen /
De jongelingen van haar snarenspeel en singen.
Al onses herten vreugt houdt op; in droef geschrey
En treurigheid is nu verandert onse rey.

11.

De kroone onses hoofts is plotslik afgevallen,
O wee nu onser, dat wy hebben met ons allen
Soo swaar gefondigt, en gedwaalt zijn van Godts pade.
Ach! daarom is onf' hert soo flaauw / soo moe en mat.

12.

Om dese dingen zijn onf' oogen eindlik duister
Geworden, om des bergs / bergs Sions wil, vol luister /
Die gansch verwoest is, daar geen Godtsdienst wesen
mag /
Daar nu de vossen slechts op loopen al den dag.

13.

Gy sitt in eeuwigheit, en richtt met uw gedachte /
O Heer, uw thron is van geslachte tot geslachte.
Waarom soudt gy ons steeds vergeten? Waarom doch
Soudtge ons soo langen tijt verlaten? Help ons noch.

14.

Bekeert ons, Heer tot u, soo fallen wy bekeert zijn;
Verneert ons dooz uw hant / soo sullen wy berneert zijn;
Verandert en vernieuwt onf' dagen nu voortaan /
Als gy van oudts af / soo meelijdig / hebt gedaan.

15.

Want soudt gy ons, uw volk / soo ganschelik verwerpen,
Die bidden / dat gy ons uw wetten in wilt scherpen?
Soudt gy dan tegens ons soo seer verbolgen zijn?
O neen: Gy troost en helpt / na droefheit / druk en pijn!

Einde der Klaag-Liederen.

2 GEBEDT onses HEEREN.

Uit Matth. CAP. VI. vers 9--13.

Gepast op dese droevige tijden.

Op de wijze van Psalm 130. Uit de diepten, ô Heere **Of** ;
Wacht auf ihr Christen Alle. **Of** ; Gansch treurig en &c.

I.

Mat. 6. 9. **G** Odt, onse lieve Vader /
Psat. 103. **D**ie in de hem'elen zijt /
h. 19.
2 Tim. 3. 12 En ons nu allegader
Heb. 12. Als kinderen kastijdt ;
5-10. Ei, slaat eens weer uw oogen
2 Chyon. Van uwen hemel neêr,
6. 20. Met vaderlijk meedogen,
Jes. 60. 15. En straft soo sterk niet meer.
16.
Ps. 103. 33.
Jer. 10. 24.

2.

Soudt gy ons laten steken
Klaagl. 5. In treurigheid en noot,
20.
Jer. 31. 20. Uw Vaderhert moet breken,
Klaag. 3. 23. Uw liefd' is al te groot.
Psal. 65. 7. 't Ontbreekt u ook aan macht niet,
Psal. 2. 4. Die in den hemel woont.
Handl. 17. Versmaadt dan uw geslacht niet,
28. Al heeft het u gehoont.
1 Sam. 2. 3.

3.

Matth. 6. **G**eheiligt en verheven
h. 9. **W**erd' uwen Naam voortaan,
Maat. 5. Door ons en onse leven,
16. Hoe 't ons dan ook mag gaan.
Luc. 10. 19. Laat ons geen leet soo deeren,
Dat wy daarom uw naam
Amos 2. 7. Oit rockeloos onteeren,
Of doen 't geen niet betaam.

4. **W**

Wat ons
Te lij
Wat heil
Uw re
Hoe ook
Ons y
Gelijc
Soo o
Voor
Ons
Belong
En spij
Verleer
Meer
Niet me
Ond
En / f
De h
Berger
En n
Laat de
Ver
Al on
De

4.
Wat Koninkrijke kome.
 Regeert ons, door uw Geest
En woort, dat alle vrome
 U volgen onbevreesst.
Bedwingt die u bestrijden,
 Breekt Satans toorn, die nu,
In dese laatste tijden,
 Soo groot is dat men gruw.

5.
Wat ons uw mont gebiede
 Te liiden of te doen,
Wat heil'ge will' geschiede.
 Uw recht is goet den goên.
Hoe ook de werelt wemel',
 Ons' yver brand' als vier,
Gelijck sterk in den hemel /
 Soo ook op aarden hier.

6.
Voort 't lichaam geeft ons heden
 Ons dagelijcksche broot.
Belorgt uw naakte leden,
 En spijsst s' in hongers noot.
Verleent een drooge betc
 Met vreed', op dat uw volck
Niet meer met kommer ete,
 Om d'oorlogs duistre wolk.

7.
En / soo gy niet kont dulden
 De sonden, die 't ons doen,
Vergeeft ons onse schulden /
 En neemt uw Soon ten soen.
 Laat doch u toorn bedaren.
 Vergeeft, gelijk ook wy
Al onse schuldenaren
 Vergeden op een ry.

C 3

Matth. 6.
 v. 10.
 Rom. 14. 17.
 Matt. 13.
 19.
 Ios. 14. 14.
 Ios. 37. 29.
 Openb. 12.
 17.
 2 Tim. 3. 2.

Iern. 11. 4.
 1 Pet. 4. 19.
 Matt. 6. 10.
 Psal. 1 19.
 39.

Hoogl. 8. 9.
 Matth. 6.
 10.

Matth. 6.
 11.

1 Cor. 4. 11.
 Psal. 33. 19.
 Spreuk 17.
 1.
 Ezech. 12.
 19.
 Zephan. 1.
 15.

Habak. 1. 13.
 Klaagl. 3.
 39. 42.
 Matt. 6. 12.
 Rom. 3. 25.
 Dan. 9. 16.
 Matth. 6.
 12.
 Matt. 18.
 35.

8. En/

8.

- 1 Pet. 5. 8. En/ mits de snoô partyen
Van onse ziel sterk woên,
Jud. 8. 24. Soo wilt ons, tegen 't glyen,
Door uwe macht behoên:
Matt. 6. 13. Leidt ons / ten schimp der loosen,
Niet in versoeking / maar
Verlost ons van den boosen /
Eph. 9. 12. En sijn geweld'ge schaar.

9.

- Psal. 79. 9. Op dat uw glori blijke,
Psal. 65. 3. Soo hoort uw volks gebeên,
Matt. 6. 13. Want uw'is 't Koninkryke /
Openb. 1. 6. En al de kracht alleen,
en 19. 1. Uw is de overwinning;
1 Chron. 29. 11. En al de heerlijkheit
Psal 33. 11. Is door uw raatverfinning,
Tot in der eeuwighheit.

10.

- 1 Cor. 14. 16. Wy seggen altesamen
Rom. 15. 6. Uit eenen mont, alreê,
Matt. 6. 13. Op dit vertrouwen, Amen /
Joh. 16. 23. 't Sal gaan na onse beê.
1 Tim 2. 5. Uw Soon, die selfs in 't midden
1 Joh. 2. 1/2. Komt voor uw aanschijn treên,
Matt. 6. 9. Heeft ons soo leeren bidden.
Joh. 11. 24. Hoort hem dan in sijn reên.

Ootmoe-

Ootmoedigheits betuiging ,

Of; Uitbreiding over den CXXXIsten

P S A L M.

Op de Wijse van PSALM 24. *De aard is onses Godts.*
 Of; PSALM 113. *Gy kinderen, die den Heer dient vry.*

O Heer / mijn hert en is in my ,
 Gelijk gy weet , door hoovaardy ,
 Door Waan of trotsheit , niet verheben /
 Noch mijne oogen zijn niet hoog.
 Ik weet hoe weinigh ik vermoog ,
 En wil daarom ootmoedig leven.
 2. Ook hebb' ik niet gewandelt / Heer ,
 Noch ingedrongen , al te veer ,
 In donker of verborgen dingen /
 My al te groot / te swaar en hoog ,
 En al te wonderlijk in 'r oog
 Voor my geringste der geringen.
 3. Soo 'k mijne ziel niet hebb' geset
 En stil gehouden / na uw wet ,
 Als een gespeent kint by sijn moeder /
 Dat immers noit sich selts iet acht ,
 Maar alles van sijn moeder wacht ,
 Vervolg' de Nijdt my vry verwoeder.
 4. Mijn ziel is / soo als ik bely ,
 Als een gespeen jong kint in my
 Israël hoop ook op den Heere /
 Eenvoudig , sonder trotsch beleid ,
 Van nu aan tot in eeuwigheit /
 En geev' ootmoedig hem all' eere.

PROPHETISCHE LOFSANG

DER CHRISTENEN

Voor de Verlossinge haar in Christo
bewesen.

JES. CAP. XII.

Men kan 't singen als de *KL AAG-LIEDEREN*,

I.

I Ik dank u / Heer mijn Godt, dat gy op my voordefen
Wel toornig zyt geweest: maar uw toorn / geresen
Uit mijner sonden schult, is van my afgekeert /
En gy vertroost my nu, mits mijn elend' u deert.

2. Siet Godt is selfs mijn heil / ik sal hier op vertrouwen /
En breefen niet / maar steeds op hem mijn hoope bouwen.
Want mijne sterkt' en Psalm is selfs de Heere Heer /
En hy is my tot heil getoorden t' sijner eer.

3. Sa, dankt den Heere / roept sijn naam aan / maakt nu
onder

De volkeren sijn daan bekend: vermelt al 't wonder,
By 't verre na-geslacht, dat sijn geduchte Naam
Verhoogt is / soo dat hem den lof alleen betaam.

4. Psalm singt den Heer / laat stem en snaren lieflik klingen,
Want hy heeft heerlyke en voorreffelijke dingen
Gedaan na sijn beloft en woort, dat snellik rent,
Sulks zy doch op de gansche aardt bodem nu bekend.

5. Ei, juicht en singt seer blijd' en vrolik in den Heere,
O gy inwoonderse van Zion / roemt sijn eere:
Want siet, de Heyl'ge Godt Israels / die uw noodt
Tot al sijn weldaan, is in 't midden van u groot.

Blijde

Blyde Triumphe der Kerke Godts
 Om't cieraat der ware Gerechtigheit.

JES. CAP. LXI. vers 10. 11.

Op de wijze van *Psalm 63. Godt regeert &c. Of, Psalm 85. Gy zyt, Heer, met uw volk &c. 2. verlen voor 1.*
 Of (soo men 't laatste regeltje van elk vers tweemaal singt) op de wijze van *Psalm 124. Men mag nu wel &c. Of als d' Engelsche Fortuin: Al wat men hier in dese werelt siet, Of als onse Gefang; Uw mont, ô Heer, is enkel soetigheyt.*

I Ik ben seer blyd' en vroolijk in den Heer/
 In mynen Godt verheugt mijn ziel haar seer,
 Want hy heeft met de kleedren en 't gewaat
 Des heils my selfs bekleedt in overdaadt.
 2. Den mantel der gerechtigheit heeft hy
 My omgedaan / ik blink in rijk gesmy:
 Gelyk als sich een Bzuid' gom / groot van staat,
 Op 't Schoonst verciert met Priesterlyk cieraat.
 3. En als een Bzuidt / wiens trouwdag wordt geviert,
 Met al haar Schoon gereetschap haar verciert.
 Want siet, gelyk de aard' op 's Heeren woort,
 Ter rechter tijt brenge hare spruute boort;
 4. En soo gelyk een hof / in overvloet,
 't Geen in hem is gesaait / uitspruiten doet /
 Sal Godt booz all de volkren in sijn hof,
 Uitspruiten doen gerechtigheit en lof.

TRIUMPHE der KERKE

Over hare Viandinne.

MICH. Cap. VII. vers 7--10.

Op de wijze als de KLAAG-LIEDEREN.

1.

'k Sal uitsien na den Heer ; ik sal / vol hope / wachten
 Slegts op den Godt mijns heils : Mijn God / tot wien
 mijn klagten
 Gedurig opgaan , sal my hoozen na mijn sin.
 Verblijdt u ober my niet / o mijn byandin.

2.

Wanneer ik deerlik ben gevallen in elende ,
 Sal ik weer opstaan / mits my Godt set over-ende
 Alk ik in duysternis geseten wesen sal /
 Sal my de Heer een licht zijn in mijn ongeval.

3.

Ik sal met lijdzaamheit des Heeren gramschap dragen ;
 Want tegen hem hebb' ik gesondigt all mijn dagen :
 Tot dat hy mijnen twist eens twist' / en selfs mijn rechte
 Witboert tegen mijn party , die my bevegt.

4.

Hy sal my aan het licht uitbrengen ; 'k Sal haast rust sien :
 Aan sijn gerechticheit en heil sal ik mijn lust sien.
 En mijne byandin sal 't sien met hertelcet ,
 En schaamt en smaat sal haar bedeliken als een kleedt.

5.

Die stoutlik tot my seit ; Waar is de Heer uw Godt nu ?
 Mijn oogen sullen aan haar sien Godts wraak ; Sy spot nu ;
 Maar tot bertreding salse nu haast worden / ja
 Als sijk der straten / door des Heeren ongenâ.

't HE-

H E M E L S C H H A L L E L U J A

Over de Bruiloft des Lams.

O P E N B. Cap. XIX. vers 6. 7. 8.

Op de wijze van de 10. Geboden; Hest op uw hert &c. [Of]
Soo Christelijke jongelingen.

1.

Halleluja in 's Hemels wooning:
Want fiet, de Heer d' Almacht'ge Godt
Heeft in sijn Rijk geheerscht als Koning /
En maakt des vyants rijk tot spot.

2.

Laat ons dan blijde zijn en blijven,
Beglanst van sijne Majesteit,
En schroomloos volle vreugt bedrijven /
En geben hem de heerlikheit.

3.

Want fiet, de Bruiloft is gekomen
Des Lams; en sijn verkoren Bruit,
Sijn wijf / heeft sierlijk tot de zoomen,
Haar selv' bereidt. Haar rouw is uit.

4.

En haar is uit genâ gegeben /
Dat sy met rein en blinkend sijn
En kostlijk lijnwaat / al haar leven,
Bekleet word' / als met Sonne-schijn.

5.

Want dit sijn lijnwaat / daar wy heden
Van singen, zijn der heil'gen, ja
Der heiligen rechtbeerdigheden.
Halleluja. Halleluja.

VREUG-

VREUGDESANG,

Om de Ziele los van ydelheit en aardtsche moeilijkheden, tot Christus en den Hemel te verheffen.

Op de wijze; Uitverkoren lam, liefste lief vol waarde.

I.

Matth. 9.
2/22.
1 Pet. 3. 13/
14.

Christen ziel / schept moet,
Niemant kan u deeren:
Niet sult gy ontbeeren /

Psal. 23. 1.
Klaag. 3. 22.
Heb. 12.
11.

Blijft maar God uw goet.
Schoon nu sijn tucht
Geen bzeugt en schijnt te wesen /
Geest sy doch na desen
Soete vrucht.

Spr. 17.
v. 3.
1. Pet. 1. 7.
Ies. 43.
vers 2.

Godt beproeft ons hier:
Zijt gy gout bevonden /
Ei / gy wordt dooz 't vier
Dan niet verflonden /

Ies. 48. v. 10
Spr. 25. v. 4.
Ezec. 24. 11.
12.

Maar geklaart te meer
Dan den troost en smeer
Der sonden.

2.

Luc. 21. 28.
Pred. 1. 14.

Hest uw hert om hoog /
Waarom u t' ontrusten
In dees' aardtsche kusten
En haar kozt vertoog?
Math. 4. 8.
1 Coz. 7. 31.
Spruk. 23.
5.

Wat sou sich hier
Uw sinlikheit vergapen
Jimmer op 't geschapen?

1 Coz. 16. 13.
Joan. 14. 2.
Handl. 7. 56.
Luc. 9. 23.
Ies. 40. 31.

Hout u fier,
't Hemelrijk / uw huis /
Staat booz u al open /
Daar gy / onder 't kruis /
Moet henen lopen /

Als

Als de werelt leit
In haar ydelheit
Versopen.

Joan. 2. 15.
16/17.

3.

Jesús gaat voor-aan:
Wilt dan met behagen
Hem het kruis na-dragen /
Op des levens baan.
Die sich alleen
In hem soecht te vermaken /
Is in all sijn saken
Wel te vreen.
Sendt uwt hert voor-uit /
Na de schoone zalen /
Daar de Hemelbzuide
By hem sal pralen /
En / na al haar smert /
Haar besweken hert
Ophalen.

Heb. 12. 2.
2 Cor. 12. 10.
Matt. 16.
24.
Psal. 16. 11.
Psal. 4. 8. 9.
Psal. 37. 4.

Matt. 6. 20/
21.
Psal. 45. 10.
14/15/16.

Joan. 16. 21.
22.

4.

Wacht een kleine tijt;
Na uwt kort bedroeven
Sal hy niet vertoeben.
Daarom zijt verblijdt.
Ja hy komt haest /
Dus siet hem vast te moete /
Met geloob' en boete /
Onderbaast.
Crecht my doch / ô Heer /
Om / in al mijn leven /
Dag by dag al meer /
Na u te streven /
Die my d' eere kroont
Gunstig tot een loon
Sult geben.

Heb. 10. 37.
1 Pet. 1. 6.
Habak. 23.
Phil. 4. 4.
Openb. 22.
12.
Luc. 21. 28.
Marc. 1. 15.
Joan. 14.
27/28.
Hoogl. 1. 4.
Luc. 1. 75.
2 Cor. 4. 15.
Psal. 36. 2/
9.
2 Tim. 4.
vers 8.

B E D E

B E D E - Z A N G

Voor onse

K R Y G S - M A C H T E N.

Op de wijze: *Wilhelmus van Nassouwe.*

- Psal. 20. 6. 1. **W** ^Hsteken in uw Name
 De vaandels op / δ Godt /
 Enbid den u alt'same /
 Psal. 25. 2/3. Laat ons niet zijn bespot ;
 Maar laatse schaamroot worden
 Die trouw' loos sonder reën /
 Het. 8. 9. Ht hoogmoet sig omgoorden
 Om ons op 't hooft te treën.
 2. O Heere der heyrkrachten /
 Exod. 15. 9. Gy / die een Krygsmann zijt /
 Het. 40. 15. By wien all' 's werelts machten
 Geacht zijn als een miyt /
 Psal. 60. 12. Trekt doch met ons ten strijde /
 En zijt en blijft voortaan
 2Chr. 20. 17. In gunst aan onse zijde /
 En als ons' hooft booz-aan:
 Het. 14. 8. 3. Ja / Israëls verwachting /
 Zach. 2. 5. Zijt ons / uw epgendom /
 By u soo hoog in achtung /
 Een vier'ge muur rondom.
 Help soo uw liebe knechten /
 Dat peder sie / dat wy
 Het. 5. 24. Als van den hemel bechten /
 Psal. 1. 3. En al ons doen gedyn.
 4. Bewijst uw liefd' en trouwe
 Meest aan dien jongen Helt /
WILHELMUS van **NASSOUWE**,
 Die booz ons trekt te veldt.

Wilt

Wilt gy hem hulpe senden /
 Als uyt uw heiligdom /
 Dat hem uw Engle-benden
 Beschucten om end' om.

Psal. 20. 3.

Matth. 27.
Psal. 34. 8.

5. Laats' ober hem sterck waken /
 Op dat geen moordische liën
 Oit uw Gesalfden naken.

Psal. 91. 11. 12.

Psal. 105. 11.

Doet hem 't gebaar ontblien.
 Uw hant / o Opper-heere /
 Leer strijden sijne hant /
 Meest vooz uw eer' en leere /
 Vooz Kerck en Vaderlant.

Psal. 144. 1.

6. Sterck rupters en soldaten /
 Op datze noit den moet

2 Chr. 32. 7.

Bloohertig vallen laten /
 Al kosten 't ook haar bloet.

Geeft onse weerpартpen /
 Die / onbesupst te been /
 Uw erfdeel fel bestrepen /
 Een schrik door al haar leën.

Jer. 8. 6.

Heb. 26. 36.

7. Helpt gy ons uyt benaughten /
 Want 's menschen heil is niet.
 Wy sullen nooit verflaughten /
 So gy ons hulpe biedt.

Psal. 60. 13.

De byanden zijn t' same
 Op paart en wagens trots :
 Wy jupchen in uw name /
 O stercke zielen rots.

Psal. 20. 8.

Psal. 18. 3.

8 Wie sal of kan ons schaden /
 Als gy ons wilt behoen ?

Rom. 8. 31.

Wy sullen kloeke daden
 In u alleene doen ;
 En onse weerpартpders
 Sult gy / o Godt / vertreen /

Psal. 60. 14.

Die

Die vooz uws Naams belijders
Dan ouds af hebt gestreen.

Num. 10. 35. 9. Saat op / dooz uw vermogen /
Legt eer in dooz uw magt /
Jes. 33. 10. Dat wy uw Naam verhogen /
Psal. 34. 4. En roemen dag en nacht.
Ps. 118. 15. Laat in de tent der vromen /
Dooz uwe Majestept /
Een stem des juchens komen
Tot in der eeuwighept.

A M E N.

Jerem. Cap. IX. vers. 17, 18.

Soo seyt de HEERE der heyrsharen, Merkt daar op, ende roepet klaag-vrouwen, datse komen: ende sendet henen na de wyse [vrouwen,] datse komen,
Ende haesten, ende een Wee-klage over ons opheffen: dat onse oogen van tranen neder dalen, ende onse oogen-leden van water vlieten.

Ezech. II. vers. 9, 10.

Doe sag ik, ende fiet, daar was een handt tot my uytgesteken: ende fiet, daar in was de rolle eenes boeks.
Ende hy spreydde die voor mijn aangesichte uyt; ende sy was beschreven voor, ende achter: ende daar in waren geschreven Klaag-liederen, Suchtinge, ende Wee.

Luc. VII. vers 31, 32.

Ende de Heer seyde, By wien sal ik dan de menschen van dit geslachte vergelyken? ende wien zijn sy gelyk?
Sy zijn gelyk de kinderen, die op de merkt sitten, ende mal-kandren toeroepen ende seggen, Wy hebben u op de fluyt gespeelt, ende gy en hebt niet gedanst: Wy hebben u Klaag-lieden gesongen ende gy en hebt niet geweent.

